



UOHSX008H0EV

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE



ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R249/2015/VZ-25340/2016/323/PMo

Brno 16. června 2016

V řízení o rozkladu ze dne 7. 8. 2015, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne navrhovatelem –

- společností **I P N , s.r.o.**, IČO 47714107, se sídlem Prvomájová 9, 322 00 Plzeň, ve správním řízení zastoupenou na základě plné moci ze dne 10. 5. 2015 JUDr. Michalem Zsemmlerem, advokátem, ev. č. ČAK: 2504, se sídlem Kardinála Berana 967/8, 301 00 Plzeň,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0288/2015/VZ-19586/2015/541/PDz ze dne 24. 7. 2015, vydanému ve věci přezkoumání úkonů zadavatele –

- **Statutární město Plzeň**, IČO 00075370, se sídlem náměstí Republiky 1/1, 301 00 Plzeň,

učiněných v souvislosti s veřejnou zakázkou malého rozsahu s názvem „**Rekonstrukce kanalizace včetně odboček, Plzeň-Litice, Spádná ulice**“ zahájenou na základě výzvy k podání nabídek ze dne 19. 2. 2015, kde dalším účastníkem správního řízení je vybraný uchazeč–

- společnost **POHL cz, a.s.**, IČO 25606468, se sídlem Nádražní 25, 252 63 Roztoky,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0288/2015/VZ-19586/2015/541/PDz ze dne 24. 7. 2015

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Postup zadavatele v souvislosti s veřejnou zakázkou malého rozsahu a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Dne 13. 5. 2015 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“), jako příslušný správní orgán podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“)¹, návrh navrhovatele – společnosti I P N, s.r.o., IČO 47714107, se sídlem Prvomájová 9, 322 00 Plzeň (dále jen „navrhovatel“), na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele – Statutární město Plzeň, IČO 00075370, se sídlem náměstí Republiky 1/1, 301 00 Plzeň (dále jen „zadavatel“), učiněných v souvislosti s veřejnou zakázkou malého rozsahu s názvem „Nakládání s odpady – obec Jakartovice“, zahájenou na základě písemné výzvy uchazeče k podání nabídek ze dne 19. 2. 2015 (dále jen „veřejná zakázka“).
2. V článku 2.1 „Vymezení předmětu veřejné zakázky“ výzvy k podání nabídek ze dne 19. 2. 2015 zadavatel vymezil předmět veřejné zakázky jako obnova již nevyhovujících stok ve Spádné ulici v Liticích u Plzně.
3. Z protokolu o posouzení nabídek ze dne 6. 3. 2015 vyplývá, že hodnotící komise shledala za mimořádně nízké nabídkové ceny (dále jen „MNNC“) nabídkové ceny 4 uchazečů, jelikož jejich nabídkové ceny se pohybovaly pod úrovní 70 % průměrné cenové hladiny všech nabídek a nedosáhly 60 % předpokládané hodnoty veřejné zakázky. Žádostí ze dne 20. 3. 2015 hodnotící komise vyzvala navrhovatele ke zdůvodnění MNNC ve lhůtě do 5 dnů od doručení této žádosti.
4. Navrhovatel doručil dne 30. 3. 2015 zadavateli zdůvodnění MNNC z téhož dne a podáním ze dne 15. 4. 2015 dále zdůvodnění MNNC upřesnil. Z protokolu o dokončení posouzení nabídek ze dne 16. 4. 2015 vyplývá, že předmětné upřesnění zdůvodnění MNNC navrhovatele bylo doručeno zadavateli až 16 dní po stanovené lhůtě a hodnotící komise jej tak nebrala v potaz. Dne 20. 4. 2015 zadavatel rozhodl o vyloučení navrhovatele, přičemž jako důvod uvedl, že navrhovatel relevantním způsobem nezdůvodnil MNNC. Dne 20. 4. 2015 zadavatel rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky vybraného uchazeče –

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřené veřejné zakázky malého rozsahu, není-li uvedeno jinak.

společnosti POHL cz, a.s., IČO 25606468, se sídlem Nádražní 25, 252 63 Roztoky (dále jen „**vybraný uchazeč**“).

5. Dne 24. 4. 2015 podal navrhovatel námitky proti rozhodnutí o jeho vyloučení, které zadavatel obdržel téhož dne a kterým rozhodnutím ze dne 5. 5. 2015 nevyhověl. Rozhodnutí zadavatele o nevyhovění námitkám navrhovatel obdržel dne 6. 5. 2015.
6. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nepovažoval rozhodnutí zadavatele o jeho námitkách za učiněné v souladu se zákonem, podal dne 13. 5. 2015 návrh na přezkoumání úkonů zadavatele k Úřadu. Součástí návrhu byl i návrh na vydání předběžného opatření, a to nařízení zákazu uzavřít smlouvu v zadávacím řízení.
7. Dle návrhu navrhovatele byl postup zadavatele, resp. hodnotící komise, netransparentní. Navrhovatel v návrhu zdůraznil, že odůvodnění uvedené v rozhodnutí o vyloučení navrhovatele ze dne 20. 4. 2015 považuje za účelové a za učiněné v rozporu se zákonem. Dále navrhovatel označil za protiprávní postup zadavatele při odmítnutí námitek navrhovatele ze dne 24. 4. 2015 s odůvodněním, že se jedná o veřejnou zakázku malého rozsahu, jež je vyňata z dikce zákona a řídí se pouze interními předpisy zadavatele.
8. Dne 23. 7. 2015 Úřad zamítl návrh na vydání předběžného opatření rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0288/2015/VZ-19379/2015/541/PDz.

II. Napadené rozhodnutí

9. Dne 24. 7. 2015 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0288/2015/VZ-19586/2015/541/PDz z téhož dne (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým podle § 118 odst. 5 písm. d) zákona návrh navrhovatele na zrušení úkonu zadavatele – rozhodnutí o vyloučení - zamítl, neboť nesměřoval proti postupu, který je zadavatel povinen dodržovat podle zákona v zadávacím řízení nebo soutěži o návrh.
10. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že se v daném případě jedná o veřejnou zakázku malého rozsahu ve smyslu ustanovení § 12 odst. 3 zákona, a to se zřetelem na to, že předpokládaná hodnota předmětné veřejné zakázky na stavební práce činí 5 784 237 Kč bez DPH a nedosahuje tak částky 6 000 000 Kč bez DPH. Zadavatel proto dle Úřadu neměl povinnost zadat veřejnou zakázku v některém ze zadávacích řízení, resp. neměl povinnost postupovat podle zákona. V této souvislosti Úřad odkázal na ustanovení § 112 odst. 1 písm. b) zákona, dle něhož vykonává dohled nad postupem zadavatele při zadávání veřejných zakázek, při kterém rozhoduje o tom, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu se zákonem, případně podle § 112 odst. 1 písm. c) zákona ukládá nápravná opatření (§ 118 zákona).

III. Námitky rozkladu

11. Dne 7. 8. 2015 obdržel Úřad rozklad navrhovatele z téhož dne proti napadenému rozhodnutí, které považuje za věcně nesprávné. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zástupci navrhovatele doručeno dne 24. 7. 2015. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
12. Navrhovatel v první řadě uvádí, že Úřad pouze uvedl, že nemůže přezkoumat postup zadavatele z hlediska jeho souladu se zákonem, protože zadavatel nebyl povinen podle tohoto zákona postupovat, čímž dal zadavateli naprostou volnost, kterého uchazeče vybere.

Ve skutečnosti také zadavatel naprosto libovolně postupoval a vybral uchazeče, který nabídl až 5. cenově nejvýhodnější nabídku.

13. Následně navrhovatel poukazuje na porušení zásad zakotvených v § 6 zákona, a sice zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace zadavatelem. Navrhovatel doplňuje, že podle § 118 odst. 5 zákona sice zadavatel není povinen zadávat podle tohoto zákona veřejné zakázky malého rozsahu, je však povinen dodržet zásady zakotvené v ustanovení § 6.
14. V další části rozkladu navrhovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) sp. zn. 2 Afs 132/2009 ze dne 26. 1. 2011, na základě něhož dovozuje, že Úřad nebyl oprávněn zamítnout jeho návrh jen s formálním odůvodněním, že návrh směřuje proti postupu, který zadavatel nebyl povinen podle zákona dodržovat. Jestliže zadavatel vyloučil 4 uchazeče s nejnižšími nabídkovými cenami z důvodu MNNC, budí tento jeho postup podezření z diskriminace a netransparentnosti. Navrhovatel tedy napadené rozhodnutí považuje za rozporné s konstantní judikaturou.
15. Dále je podle navrhovatele zarážející to, že byli vyloučeni všichni uchazeči, kteří nebyli vyzváni zadavatelem, ale sami si vyžádali zadávací dokumentaci. Zadavatel přitom rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky z 20. 4. 2015 vybral až 5. nejvýhodnější nabídku, a sice nabídku vybraného uchazeče. Jestliže předpokládaná hodnota veřejné zakázky činila 5 784 237 Kč bez DPH, dosáhla i tato vybraná nabídka jen 60 % předpokládané hodnoty veřejné zakázky. Rozdíl mezi 3. až 6. nabídkovou cenou je přitom dle navrhovatele nepodstatný a je vždy větší než 2 mil. Kč oproti předpokládané hodnotě veřejné zakázky. V tomto kontextu navrhovatel poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 88/2012-75 ze dne 21. 11. 2013, na jehož základě navrhovatel dovozuje, že se měl Úřad zabývat i tím, zda byl zadavatel oprávněn vyloučit výhodnější nabídky z důvodu MNNC, a zda tím nedošlo k porušení zásad dle § 6 zákona.
16. V závěru rozkladu navrhovatel podotýká, že zadavatel postupoval v rozporu se zásadou zákazu skryté diskriminace zakotvené v § 6 zákona, když z účasti na veřejné zakázce byli vyloučeni 4 z 12 uchazečů, tj. 1/3 uchazečů, z důvodu MNNC. Podle navrhovatele totiž navrhovatel i ostatní vyloučení uchazeči byli s ohledem na zkušenosti a renomé ke splnění předmětu veřejné zakázky za nabídnutou cenu objektivně způsobilými.
17. Napadené rozhodnutí, které pouze říká, že zadavatel neměl povinnost postupovat podle zákona a proto nemohl porušit postup uvedený v zákoně, je podle navrhovatele vadné, a nepřezkoumatelné, neboť se Úřad nevypořádal s námitkami navrhovatele uvedenými v návrhu a návrhem se věcně nezabýval.

Závěr rozkladu

18. S ohledem na výše uvedené navrhovatel žádá předsedu Úřadu, aby napadené rozhodnutí změnil a zrušil rozhodnutí o námitkách ze dne 5. 5. 2015, rozhodnutí o vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení ze dne 20. 4. 2015 a rozhodnutí o výběru nejvýhodnější nabídky ze dne 20. 4. 2015.

Řízení o rozkladu

19. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“)

a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

20. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
21. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když ve výroku napadeného rozhodnutí podle § 118 odst. 5 písm. d) zákona návrh navrhovatele na zrušení jednotlivých úkonů zadavatele zamítl, neboť návrh nesměřuje proti postupu, který je zadavatel povinen dodržovat podle zákona v zadávacím řízení nebo soutěži o návrh. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí o rozkladu jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem nepřistoupil ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. K námitkám rozkladu

22. Podle § 118 odst. 5 písm. d) zákona Úřad návrh zamítne, pokud nesměřuje proti postupu, který je zadavatel povinen dodržovat podle zákona v zadávacím řízení, tj. pokud návrh směřuje proti postupu, který zadavatel není povinen dodržovat podle zákona nebo návrh směřuje proti něčemu jinému než proti postupu zadavatele v zadávacím řízení.
23. Podle § 17 písm. m) zákona se zadáváním rozumí závazný postup zadavatele podle zákona v zadávacím řízení, jehož účelem je zadání veřejné zakázky, a to až do uzavření smlouvy nebo do zrušení zadávacího řízení. Postup, který předchází uzavření smlouvy na veřejnou zakázku malého rozsahu, není zákonem výslovně upraven, neprobíhá v zadávacím řízení, tedy nedochází k zadání postupem podle zákona (nejedná se o „zadávání“ dle zákona). Úprava výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek vyplývá z ustanovení § 112 a násl. zákona. Z ustanovení § 112 odst. 1 je zřejmé, že zákon o dohledu nad veřejnými zakázkami malého rozsahu výslovně nehovoří; dopadá obecně na všechny veřejné zakázky bez rozlišení. Pokud jde o ustanovení § 112 odst. 2 zákona, zde je obecná pravomoc Úřadu konkretizována taxativním výčtem jeho jednotlivých oprávnění. Ustanovení § 112 odst. 2 písm. b) zákona stanoví, že Úřad rozhoduje o tom, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu se zákonem. Při striktním jazykovém výkladu tohoto ustanovení lze dovodit, že na veřejné zakázky malého rozsahu není použitelný, neboť sice dopadá na posuzování postupu zadavatele z hlediska dodržování zákona (tedy i § 18 odst. 3 věty za středníkem), tento postup je nicméně vymezen jako zadávání veřejné zakázky. Tím se však míní závazný postup zadavatele podle tohoto zákona, srov. § 17 písm. m) zákona. Na základě výše uvedeného jsem dospěl k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo podrobit přezkumu Úřadu pouze podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky. U těchto veřejných zakázek je nepochybně zájmem společnosti důsledná kontrola nad jejich zadáváním, a to právě proto, že tyto veřejné zakázky svou hodnotou překračují finanční limity stanovené zákonem. Těmito limity zákonodárce vyjadřuje finanční hranici, nad kterou považuje za důležité regulovat veřejné zadávání zákonem a jeho dodržování kontrolovat prostřednictvím Úřadu. Závěr Úřadu

obsažený v napadeném rozhodnutí, podle něhož jsou dány důvody pro zamítnutí návrhu navrhovatele na přezkoumání úkonů zadavatele učiněných v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky malého rozsahu ve smyslu § 118 odst. 5 písm. d) zákona, tedy považují se zřetelem na výše uvedené za správný a souladný se zákonem, jelikož návrh navrhovatele nesměřuje proti „postupu, který je zadavatel povinen dodržovat podle zákona v zadávacím řízení“.

24. K námitce navrhovatele, že Úřad věcně neposuzoval, zda zadavatel dodržel základní zásady ovládající zadávání veřejných zakázek, zakotvené v ustanovení § 6 zákona, uvádím následující. V navrhovatelem odkazovaném rozsudku sp. zn. 2 Afs 132/2009 vyslovil NSS názor, že *„pokud by tedy veřejný zadavatel při zadávání veřejné zakázky malého rozsahu některou z uvedených zásad skutečně porušil, nešlo by o porušení § 6 citovaného zákona, neboť neexistuje zákonný příkaz toto ustanovení přímo aplikovat. V tomto směru lze tedy stěžovateli přisvědčit, že není oprávněn zabývat se tím, zda v naznačených případech došlo ze strany veřejného zadavatele k porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách.“* Zadavatel je tedy povinen dodržet zásady uvedené v § 6 zákona, nicméně Úřad nemůže přezkoumávat a rozhodovat, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky malého rozsahu dodržel zásady uvedené v § 6 zákona, neboť k uvedenému nemá žádné zákonné zmocnění (podle článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky a dle článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod *„lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví“*).
25. Ve výše uvedeném rozsudku NSS uvedl, že *„shodně se soudem krajským, tedy zastává názor, že veřejný zadavatel u veřejné zakázky malého rozsahu nemusí dodržet závazný postup stanovený pro zadávání veřejných zakázek zákonem o veřejných zakázkách, musí pouze dodržet zásady transparentnosti, rovného zacházení a nediskriminace. Na zadávání tohoto typu veřejné zakázky zákon o veřejných zakázkách (s výhradou dále uvedenou) vůbec nedopadá a přímo není aplikován ani jeho § 6. Odkaz na toto ustanovení, uvedený v § 18 odst. 3, věť za středníkem zákona, je pouze legislativní zkratkou, odkazující na výčet jednotlivých zásad, které musí být dodrženy“*. Z rozsudku NSS sp. zn. 2 Afs 132/2009 ze dne 26. 1. 2011 tedy vyplývá, že u veřejné zakázky malého rozsahu zadavatel není povinen dodržet postup pro zadávání veřejné zakázky stanovený zákonem, a tudíž Úřad není oprávněn přezkoumat postup zadavatele po věcné stránce, jak se navrhovatel domáhá ve svém rozkladu, jelikož neexistuje závazný postup stanovený zákonem pro zadávání veřejné zakázky malého rozsahu. Na základě výše uvedeného je tedy zřejmé, že neobstojí argumentace navrhovatele, v rámci níž označuje napadené rozhodnutí za rozporné s konstantní judikaturou.
26. Dále v této souvislosti uvádím, že Úřad podle ustanovení § 117 a § 118 zákona a contrario nemá zákonné zmocnění ukládat v případě postupu zadavatele před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku malého rozsahu nápravná opatření (zrušit zadávací řízení nebo jednotlivý úkon zadavatele), nařizovat zadavateli předběžné opatření spočívající v zákazu uzavřít smlouvu v zadávacím řízení nebo spočívající v pozastavení zadávacího řízení, a to proto, že z výše uvedeného vyplývá, že Úřadu není svěřena kompetence k ukládání nápravných opatření či k nařizování předběžných opatření před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku malého rozsahu.

27. K výše uvedenému zdůrazňuji, že Úřad správně naplnil svoji povinnost zkoumat, zda návrh směřuje proti postupu, který je zadavatel povinen dodržovat podle zákona v zadávacím řízení. Jelikož bylo zjištěno, že proti takovému postupu návrh nesměřoval, bylo již zcela bezpředmětné zabývat se případným rozporem postupu zadavatele se zákonem. Se zřetelem na tuto skutečnost je tedy zcela nedůvodná související argumentace navrhovatele, v rámci které poukazuje na to, že zadavatel na základě rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 20. 4. 2015 vybral až 5. nejvýhodnější nabídku, a sice nabídku vybraného uchazeče. Jelikož Úřadu v daném případě nepříslušelo zabývat se namítanou nezákonností postupu zadavatele, považuji za naprosto nedůvodnou námitku navrhovatele, v rámci které odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 88/2012-75 ze dne 21. 11. 2013, dle něhož *„Obligatorií součástí procesu posuzování nabídek je podle § 77 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, zkoumání, zda konkrétní nabídka neobsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu; povinnost věcně se vyjádřit k důvodům, pro které hodnotící komise nepovažuje žádnou z nabídkových cen za mimořádně nízkou, vzniká tehdy, pokud zadavatele nebo hodnotící komisi kdokoli (především z uchazečů, kteří podali nabídky) na možnost mimořádně nízkých nabídkových cen věrohodně a kvalifikovaně v průběhu zadávacího řízení upozornil...“*. Jak již bylo výše uvedeno, Úřad v daném případě nemohl věcně posuzovat, zda byl zadavatel oprávněn vyloučit výhodnější nabídky z důvodu MNNC, a zda tím nedošlo k porušení zásad zakotvených v ustanovení § 6 zákona. Z téhož důvodu je nezbytné označit za zcela nedůvodnou rovněž další argumentaci navrhovatele, podle které dal Úřad v důsledku svého postupu zadavateli naprostou volnost, kterého uchazeče vybere.
28. Pokud se jedná o další navrhovatelem odkazovaný rozsudek NSS, a sice rozsudek sp. zn. 1 Afs 20/2008 ze dne 5. 6. 2008 týkající se problematiky skryté diskriminace ve smyslu § 6 zákona, považuji se zřetelem na výše uvedené za nezbytné opakovaně akcentovat, že Úřad není oprávněn po věcné stránce přezkoumat postup zadavatele, a tudíž není oprávněn posuzovat, zda v důsledku předmětného postupu zadavatele došlo k porušení zásady (skryté) diskriminace zakotvené v ustanovení § 6 zákona. Ani této rozkladové argumentaci navrhovatele, v rámci které cituje příslušnou pasáž rozsudku NSS sp. zn. 1 Afs 20/2008 ze dne 5. 6. 2008, tak nelze pro její nedůvodnost přisvědčit, viz předcházející body odůvodnění tohoto rozhodnutí.
29. Dílčí argumentaci navrhovatele, v rámci které uvádí, že navrhovatel i ostatní vyloučení uchazeči byli s ohledem na zkušenosti a renomé ke splnění předmětu veřejné zakázky za nabídnutou cenu objektivně způsobilými, je třeba označit za irelevantní. Navrhovatel totiž v rámci této argumentace v ničem nerozporuje závěry Úřadu obsažené v napadeném rozhodnutí, a nejedná se tedy o námitku (ve smyslu správního řádu) směřující proti meritum věci. Předseda Úřadu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v rozkladu (jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem). Jak jsem již konstatoval, v případě výše uvedené argumentace navrhovatele se však nejedná o námitku jako takovou, nýbrž o pouhé tvrzení nesměřující proti závěrům obsaženým v napadeném rozhodnutí.
30. Dále považuji za nezbytné zdůraznit, že ani samotný navrhovatel v rozkladu nezpochybňuje skutečnost, že se v daném případě jedná o veřejnou zakázku malého rozsahu, když v předmětné části rozkladu uvádí, že „Jestliže předpokládaná hodnota veřejné zakázky činila

5 784 237,- Kč bez DPH, dosáhla i tato vybraná nabídka jen 60 % předpokládané hodnoty veřejné zakázky“. K tomu doplňuji, že porušení § 18 odst. 5 věty za středníkem zákona (tj. povinnosti dodržovat u veřejných zakázek malého rozsahu zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace) nezůstane ani bez dohledové činnosti Úřadu bez veřejné kontroly. Porušení uvedeného ustanovení může být považováno za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících pokračování zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (viz rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2012, č. j. 1 As 64/2012-33) nebo ve smyslu § 22 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů. Nelze proto konstatovat, že by dodržování zásad podle § 6 zákona bez dohledové činnosti Úřadu u veřejných zakázek malého rozsahu nepodléhalo žádné veřejné kontrole. Nadto, zadavatelé mají možnost v případě veřejných zakázek malého rozsahu podřídit svůj postup zákonné regulaci uplatňující se na podlimitní veřejné zakázky a tedy i dohledu Úřadu (srov. § 26 odst. 5 zákona). Na základě těchto skutečností je dále zcela zřejmé, že pro svou nedůvodnost neobstojí ani další argumentace navrhovatele, v rámci které porovnává rozdíl mezi 3. až 6. nabídkovou cenou ve vztahu k předpokládané hodnotě veřejné zakázky.

31. Závěrem shrnuji, že o správnosti závěrů Úřadu svědčí rovněž ustanovení § 110 odst. 1 zákona, dle kterého může kterýkoli dodavatel podat zdůvodněné námitky, a to pouze při zadávání nadlimitních a podlimitních veřejných zakázek. Z výkladu a contrario v této souvislosti vyplývá, že nelze účinně uplatnit námitky při postupu předcházejícím uzavření smlouvy na zakázku malého rozsahu, a na základě těchto námitek posléze uplatnit u Úřadu účinný návrh na zahájení správního řízení. Jinými slovy ani ustanovení § 110 zákona nepočítá v případě veřejné zakázky malého rozsahu s možností podat námitky, které jsou podmínkou pro podání návrhu. Zákon rovněž neupravuje v případě řízení o přezkoumání úkonů zadavatele o zakázce malého rozsahu některé procesní instituty, které jsou významné pro řádné a zákonné vedení správního řízení a vydání meritorního rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému považuji závěr Úřadu, že navrhovatelem napadený postup není postup, který je Úřad povinen přezkoumávat, za správný a učiněný v souladu se zákonem.
32. Námitku navrhovatele, že Úřad měl postup zadavatele přezkoumat i po věcné stránce, považuji za irelevantní vzhledem k výše uvedenému. K tomu dále zdůrazňuji, že samotné ustanovení § 18 odst. 3 zákona neupravuje postup zadávání veřejné zakázky malého rozsahu ani žádný jiný postup, který by byl Úřad povinen přezkoumávat ve správním řízení, nýbrž se jedná o obecné výjimky z působnosti zákona ve smyslu § 18 zákona. Úřad v napadeném rozhodnutí uvedl, že dle ustanovení § 18 odst. 5 zákona není zadavatel povinen zadávat podle tohoto zákona veřejné zakázky malého rozsahu, ale je povinen respektovat základní zásady zadávacího řízení zakotvené v ustanovení § 6 zákona a z povahy věci rovněž zásady pro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky podle § 13 a násl. zákona.
33. Ve vztahu k závěrečné námitce navrhovatele, v rámci které poukazuje na to, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se Úřad nevypořádal s námitkami navrhovatele uvedenými v návrhu a návrhem se věcně nezabýval, uvádím následující. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů pro jeho vydání Úřad vycházel, a dále je z něj zřejmé i to, na základě jaké úvahy Úřad dospěl k výroku napadeného rozhodnutí, tj. že nastal důvod předvídaný ustanovením § 118 odst. 5 písm. d) zákona, a sice důvod vedoucí

k zamítnutí návrhu navrhovatele na zrušení úkonu zadavatele – rozhodnutí o vyloučení, jelikož tento nesměřoval proti postupu, který je zadavatel povinen dodržovat podle zákona v zadávacím řízení nebo soutěži o návrh. Výrok napadeného rozhodnutí pak dostatečně specifikuje, v jaké věci Úřad rozhodoval, a to v souladu s § 68 odst. 2 věta první správního řádu. Úřad tak dostatečným způsobem odůvodnil své správní uvážení, podle něhož nastal důvod pro zamítnutí návrhu navrhovatele podle § 118 odst. 5 písm. d) zákona. Napadené rozhodnutí tak shledávám v souladu se zákonem a správním řádem, pročež je třeba jej označit za přezkoumatelné. Ani tato rozkladová argumentace navrhovatele proto jako nedůvodná neobstojí.

V. Závěr

34. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
35. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Statutární město Plzeň, náměstí Republiky 1/1, 301 00 Plzeň
2. JUDr. Michal Zsemmler, advokát, Kardinála Berana 967/8, 301 00 Plzeň
3. POHL cz, a.s., Nadražní 25, 252 63 Roztoky

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy